

Kniha Daniel – sto čtrnácté číslo

Poslední generace: Odhalení prorockého naplnění Ezechieleova proroctví a zapečetění 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-03

Pokolení, které bylo svědkem příchodu třetího běda dne 11. září 2001, je posledním pokolením dějin země. Pasáž z Ezechiele, která tuto pravdu potvrzuje, byla milerity chápána jako přímo spojená s podobenstvím o deseti pannách, a tedy i s druhou kapitolou Abakuka. V oněch dějinách vidění z druhé kapitoly Abakuka, které již „nebude otálet“ a které se naplnilo 22. října 1844, předobrazovalo brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech. Ezechieleovo proroctví o vidění, které již nebude prodlužováno, se však dokonale naplňuje v dějinách zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, jež začalo příchodem třetího běda dne 11. září 2001.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské a říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Učiním tomuto přísloví konec a nebudou ho již v Izraeli užívat jako přísloví; nýbrž jim řekni: Dny jsou blízko i naplnění každého vidění. Neboť již nebude v domě izraelském žádné marné vidění ani lichotivé věštění. Neboť já jsem Hospodin: promluví, a slovo, které promluví, se splní; již se nebude prodlužovat; neboť za vašich dnů, domu vzpurný, promluví slovo a vykonám je, praví Panovník Hospodin. I stalo se ke mně slovo Hospodinovo znovu: Synu člověčí, hle, dům izraelský říká: Vidění, které vidí, je určeno pro mnohé budoucí dny a prorokuje o časech dalekých. Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov se již nebude odkládat, ale slovo, které jsem promluvil, se stane, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 12,21–28.

Všichni proroci hovoří o posledních dnech a „marné vidění“ a „lichotivé věštění“ „uvnitř domu Izraele“ je padělaným pozdním deštěm, poselstvím „pokoj a bezpečnost“, které tvrdí, že „vidění, které vidí, je na mnohé dny, a prorokuje o časech dalekých“. To je „spor“ u Abakuka, neboť ti, kdo předkládají „marné vidění“, vystupují proti „vidění, které vidí“. Tvrdí, že „vidění, které vidí, je na mnohé dny, a prorokuje o časech dalekých“. Poslové poselství o pokoji a bezpečnosti tvrdí: „dny se prodlužují a každé vidění selhává“; vždyť nepředpověděl snad 18. červenec 2020? Poslové „marného vidění“ jsou Ezechielem rovněž označeni v prvních dvou verších kapitoly.

I ke mně zaznělo slovo Hospodinovo: Synu člověčí, bydlíš uprostřed domu vzpurného, kteří mají oči, aby viděli, a nevidí; mají uši, aby slyšeli, a neslyší, neboť jsou domem vzpurným. Ezechiel 12,1.2.

Proroci jsou všichni zajedno a všichni hovoří o posledních dnech; a když Kristus v dějinách své služby oslovil hašteřivé Židy, citoval Izajáše, aby označil ony hašteřivé Židy, kteří tehdy byli rozváděni od Boha, jako ty, kdo mají oči k vidění, a přece nevidí, a uši k slyšení, a přece neslyší. Nyní stejně jako tehdy oslovuje Ezechiel pohrdavé muže laodicejského adventismu, hašteřivé Židy naší doby, kteří hlásají poselství o pokoji a bezpečí v protikladu k poselství pozdního deště. Ježíš

byl veden pravidly, která vložil do svého Slova, a proto se jeho předpovědi vztahují k posledním dnům ještě specifičtěji než ke dnům, v nichž oslovoval hašteřivé Židy.

Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože hledíce nevidí a slyšice neslyší ani nechápou. A naplňuje se na nich proroctví Izaiášovo, které praví: Sluchem uslyšíte, ale neporozumíte, a hledíce uzříte, ale nepostřehnete. Neboť srdce tohoto lidu ztuhlělo, ušima těžce slyší a své oči zavřeli, aby snad někdy očima neviděli a ušima neslyšeli a srdcem neporozuměli a neobrátili se, a já je neuzdravil. Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Matouš 13,13–17.

Jev lidí, kteří slyší, a přece neslyší, a vidí, ale nevidí, je charakteristickým znakem dřívějšího Božího lidu, jenž je v procesu míjení. Tento prorocký jev je naplněním Izajášova proroctví o takové situaci. Jako u všech proroků, i Izajáš spolu s Kristem hovoří o posledních dnech.

V roce, kdy zemřel král Uzijáš, viděl jsem také Pána sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové; každý z nich měl šest křídel: dvěma si zakrýval tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma létal. A volal jeden k druhému a říkal: Svátý, svátý, svátý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. I zachvěly se veřeje dveří od hlasu toho, kdo volal, a dům se naplnil dýmem. Tehdy jsem řekl: Běda mi! Neboť jsem ztracen; protože jsem muž nečistých rtů a přebývám uprostřed lidu nečistých rtů; vždyť mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů. Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů a v ruce měl žhavý uhlík, který kleštěmi vzal z oltáře. A dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn. Potom jsem uslyšel hlas Páně, který řekl: Koho pošlu a kdo půjde za nás? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne. A on řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vskutku, ale nerozumějte; hleďte vskutku, ale nevnímejte. Učin srdce tohoto lidu tučným, jeho uši obtěžkej a jeho oči zavři; aby neviděl svými očima a neslyšel svými ušima a nerozuměl svým srdcem a neobrátil se a nebyl uzdraven. Izajáš 6,1–10.

Izajáš, Ezechiel a Kristus všichni představují ty, kdo jsou v posledních dnech pečeti, během pozdního deště, kdy je v naplnění druhé kapitoly Abakuka předmětem sporu právě i falešné poselství pozdního deště. Podle Ježíše v časovém období, kdy se to naplňuje, spravedliví „vidí“ podobenství, což je symbol proroctví. „Moudří“ rozumějí prorockému poselství pozdního deště, avšak ti, které představují hašteřiví Židé, nevidí ani neslyší, a podle Ezechiela předkládají poselství pokoje a bezpečí a tvrdí, že naplnění předpovědi je daleko v budoucnosti. Nepopírají ty předpovědi; hašteřiví Židé slovně uznávali předpověď o přicházejícím Mesiáši; avšak tuto událost jednoduše umístili do vzdálené budoucnosti. Ježíš však vyslovil blahoslavenství nad těmi, kdo budou „vidět“ prorocké poselství své doby.

Ve dnech Kristových to bylo poselství, které přišlo při Jeho křtu, když sestoupil Duch svatý. Sestoupení Ducha svatého při Jeho křtu předobrazovalo sestoupení anděla ze Zjevení 10 dne 11. srpna 1840. Božské sestoupení v obou těchto dějinách označilo příchod poselství přítomné pravdy pro onen věk; pro Ježíše to bylo poselství o Jeho smrti a vzkříšení, znázorněné Jeho křtem. Pro millerity to bylo poselství o islámu prvního a druhého běda, které potvrdilo zkušební poselství časového proroctví. Obě tyto dějiny se shodují s příchodem zkušebního poselství pozdního deště

dne 11. září 2001. Proto sestra Whiteová zaznamenává následující:

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť mnozí lidé ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají být nesena ke všem církvím.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, protože vidí, a vaše uši, protože slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespátřili to, a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli to‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly to, co bylo viděno v letech 1843 a 1844.“

Poselství bylo dáno. A při opakování tohoto poselství by nemělo být žádného prodlení, neboť se naplňují znamení doby; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.

„Pozornost našich sborů musí být probuzena. Stojíme na prahu největší události v dějinách světa a satan nesmí mít moc nad Božím lidem, aby jej přiváděl ke spánku. Papežství se objeví ve své moci. Všichni se nyní musí probudit a zkoumat Písma, neboť Bůh dá poznat svým věrným, co se bude dít v posledním čase. Slovo Páně má přicházet k jeho lidu v moci....“

„Bylo mi zjeveno toto: že spíme a neznáme čas svého navštívení. Jestliže se však pokoříme před Bohem a budeme Ho hledat celým srdcem, dá se nám nalézt.“ Manuscript Releases, svazek 21, 436–438.

Poselství, které bylo předobrazeno poselstvím přítomné pravdy o Mesiáši v dějinách Krista a poselstvím přítomné pravdy z let 1840 až 1844, ukazuje vpřed k posledním dnům, kdy se milleritské poselství bude opakovat. Ti v dějinách, kteří jsou znázorněni jako neschopní „vidět a slyšet“, „neznají čas svého navštívení“. Když Izajáš uvádí první zmínku o poslech padělaného poselství pozdního deště, kteří vidí, ale nevidí, vyznačuje dobu, kdy toto období začíná, období, o němž sestra Whiteová řekla: „poselství z Božího ustanovení, které vzroste v hlasité volání.“ „Boží ustanovení“ představuje určitý čas, kdy mělo toto poselství přijít, a ve třetím verši šesté kapitoly Izajáše Izajáš tento čas přesně určuje.

I volal jeden k druhému a říkal: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy. Izajáš 6,3.

Sestra Whiteová uvádí, že když andělé v úryvku, kde Izajáš představuje ty, kteří mají oči, aby viděli, ale nevidí, volají jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý“, naplňuje se to 11. září 2001.

„Když [andělé] hledí do budoucnosti, kdy celá země bude naplněna Jeho slávou, vítězný chvalo zpěv se od jednoho k druhému nese v lahodném zpěvu: ‚Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů.‘ Jsou plně uspokojeni tím, že oslavují Boha; a v Jeho přítomnosti, pod úsměvem Jeho zalíbení, po ničem více netouží. V nesení Jeho obrazu, v konání Jeho služby a v uctívání Jeho dosahuje jejich nejvyšší ctižádost plného naplnění.“ Review and Herald, 22. prosince 1896.

Dne 11. září 2001 započalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, pozdní déšť začal krápat a Chabakukův spor započal, když se opakovalo podobenství o deseti pannách. V tom okamžiku

došlo prorockví Ezechielovo ke svému dokonalému naplnění. Prorocké Slovo již nebude déle odkládáno a pokolení, které bylo svědkem 11. září 2001, je posledním pokolením planety Země, neboť vidění na konci adventismu oznamuje uzavření doby milosti při druhém příchodu Krista. Druhý svědek této skutečnosti se nachází v Lukášově evangeliu, v kapitole dvacáté první.

Amen, pravím vám, že toto pokolení nepomine, dokud se vše nenaplní. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. Lukáš 21,32.33.

V Lukášově 21. kapitole Ježíš označuje poslední generaci dějin země. Právě podal přehled postupných dějin od zničení Jeruzaléma v roce 70 až po dějiny milleritského hnutí. Poté vystupuje z vyprávění, v němž přímo označuje prorocké dějiny, a předkládá podobenství, které jednoduše opakuje a rozvádí prorocké dějiny, jež předložil. Tím tedy poskytl dvě vnitřní svědectví o témž vyprávění a uzavřel je tím, že označil „generaci“, která bude svědkem těchto událostí, jako tu, jež bude žít až do Jeho návratu, čímž v daném kontextu označil generaci, kterou představuje sto čtyřicet čtyři tisíc.

Dějiny zapečetění sto čtyřiačtyřiceti tisíc se týkají poslední generace a ti neokusí smrti, přestože žijí v době, kdy pominou nebe i země.

Avšak den Páně přijde jako zloděj v noci; v něm nebesa pominou s velikým rachotem a živly se rozplynou žárem, země i díla na ní budou spálena. Když tedy toto všechno zanikne, jací musíte být ve svatém obcování a zbožnosti, očekávající a urychlující příchod dne Božího, v němž nebesa, zachvácená ohněm, se rozplynou a živly se roztaví žárem! 2 Petr 3,10–12.

Druhý příchod Krista byl znázorněn při Kristově proměnění.

„Mojžíš na hoře proměnění byl svědkem Kristova vítězství nad hříchem a smrtí. Představoval ty, kteří vyjdou z hrobu při vzkříšení spravedlivých. Eliáš, který byl vzat do nebe, aniž okusil smrt, představoval ty, kteří budou žít na zemi při Kristově druhém příchodu a kteří budou „proměnění, naráz, v okamžení, při zatroubení poslední polnice“; když „toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost“ a „toto porušitelné musí obléci neporušitelnost“. 1 Korintským 15,51–53. Ježíš byl oděn světlem nebe, jak se zjeví, až přijde „podruhé, ne už kvůli hříchu, ale ke spáse“. Neboť přijde „v slávě svého Otce se svatými anděly“. Židům 9,28; Marek 8,38. Spasitelův zaslíbení učedníkům se nyní naplnilo. Na hoře bylo budoucí království slávy představeno v miniatuře,—Kristus jako Král, Mojžíš jako zástupce vzkříšených svatých a Eliáš těch, kteří byli vzati do nebe živí.“ Touha věků, 421.

Eliáš, který nezemřel, představuje sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kteří nezemřou, a Mojžíš představuje ty, kteří zemřou. V posledních dnech jsou tyto dvě skupiny v kapitole sedmé Zjevení představeny jako sto čtyřicet čtyři tisíc a veliký zástup. Když je v kapitole šesté Zjevení otevřena pátá pečeť, jsou těm, kteří byli během temného středověku zavražděni papežstvím, dána bílá roucha.

„A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali; a volali mocným hlasem: Dokud ještě, Pane, svatý a pravý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi? A každému z nich bylo dáno bílé roucha [Byli prohlášeni za čisté a svaté]; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas

odpočinuli, dokud nebude dovršen i počet jejich spoluslužebníků a jejich bratří, kteří mají být zabiti jako oni“ [Zjevení 6,9–11]. Zde byly Janovi představeny výjevy, které tehdy nebyly skutečností, nýbrž tím, co mělo nastat v budoucím časovém období.“ Manuscript Releases, svazek 20, 197.

Mučedníci se ptají, kdy Bůh pomstí jejich zavraždění. Mučedník měl víru Ježíšovu ještě předtím, než byl zavražděn, neboť právě zjevení této víry přimělo papežství, aby jej zavraždilo. Bílá roucha představují spravedlnost Kristovu, avšak bílá roucha daná těmto duším, které byly zavražděny, jim byla dána až po jejich mučednické smrti. Tato roucha jsou symbolem mučednictví, nikoli pouze spravedlnosti Kristovy. Mučedník má roucho Kristovy spravedlnosti ještě předtím, než je zavražděn. Velikému zástupu ve Zjevení sedmé kapitoly jsou dána bílá roucha, a tak představují ty, kteří zemrou během nadcházející krvavé lázně spojené se zákonem o neděli. Tedy sto čtyřicet čtyři tisíc jsou na hoře proměněni představeni Eliášem a věrní, kteří umírají v Pánu, Mojžíšem.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou pokolením, které nezemře, a jsou tím pokolením, o němž Kristus hovoří v Lukášovi, kapitole dvacáté první, že je naživu, když pominou nebesa i země.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Vražda Ábela byla prvním příkladem nepřátelství, o němž Bůh prohlásil, že bude existovat mezi hadem a semenem ženy — mezi satanem a jeho poddanými a Kristem a jeho následovníky. Skrze člověkův hřích získal satan vládu nad lidským pokolením, avšak Kristus jim umožní setřást jeho jho. Kdykoli se duše skrze víru v Beránka Božího zřekne služby hříchu, vzplane satanův hněv. Svatý život Ábelův svědčil proti satanovu tvrzení, že je pro člověka nemožné zachovávat Boží zákon. Když Kain, podnícen duchem toho zlého, viděl, že Ábela nemůže ovládnout, rozlít se natolik, že ho připravil o život. A kdekoli se najdou ti, kdo budou stát na obhajobu spravedlnosti Božího zákona, proti nim se projeví týž duch. Je to duch, který po všechny věky stavěl hranice a zapaloval hranice pro Kristovy učedníky. Avšak ukrutnosti nakupené na Ježíšova následovníka podněcuje satan a jeho zástupy, protože jej nemohou přinutit, aby se podrobil jejich vládě. Je to běsnění poraženého nepřítele. Každý Ježíšův mučedník zemřel jako vítěz. Prorok praví: „A oni nad ním zvítězili [nad tím dávným hadem, zvaným d'ábel a satan'] pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; neboť nemilovali své duše až k smrti.“ Zjevení 12,11.9.“ Patriarchové a proroci, 77.